

Dr Robert Vannoy, Kings, Wykład 16

© 2012, dr Robert Vannoy, dr Perry Phillips, Ted Hildebrandt

Koniec IZRAELA przez Asyrię (722 pne), Koniec JUDY przez Babilon (586 pne)

IV. Upadek Królestwa Północnego

1. Szallum i koniec domu Jehu – 2 Królewska 15:10-15

W porządku, przechodzimy do „C” pod cyfrą rzymską IV: „Upadek królestwa północnego”. „1” to: „Shallum i koniec domu Jehu, 2 Król. 15:10-15”. W 2 Król. 15:10 i dalej czytamy: „Szallum, syn Jabesza, spiskował przeciwko Zachariaszowi. Zaatakował go na oczach ludu, zamordował i zastąpił go jako króla”. Zachariasz, widzicie, dyskutowaliśmy wstecz pod rzymską cyfrą III, od A do D, i to był ostatni król, któremu przyglądaliśmy się w Królestwie Północnym. Został zamordowany przez Szalluma po 6 miesiącach panowania. Tak naprawdę spełniło się proroctwo, które zostało dane dużo wcześniej, że dynastia Jehu będzie trwała przez cztery pokolenia. Jeśli cofniesz się do 2 Król. 10, werset 30, przeczytasz słowo skierowane do Jehu: „Ponieważ dobrze uczyniłeś, czyniąc to, co słuszne w moich oczach, i uczyniłeś domowi Achaba wszystko, co zamierzałem uczynić, wasze potomstwo zasiądzie na tronie Izraela aż do czwartego pokolenia”. Odkrywasz, że po Jehu miałeś Jehoachaza, Joasza, Jeroboama II i Zachariasza.

Teraz końcem dynastii Jehu jest zamordowanie przez Szalluma Zachariasza, który był ostatnim z dynastii Jehu.

Od tego momentu jest to interesujące; rzeczy naprawdę pogarszają się w Królestwie Północnym. Z pozostałych królów po Szallumie masz Menachema, Pekachiasza, Pekacha i Ozeasza. Wszyscy zostali zamordowani z wyjątkiem Menachema i Ozeasza. Ozeasz został jednak uwięziony przez Asyryjczyków. Szallum, Pekachiasz i Pekach zostali zamordowani, a Ozeasz został schwyty przez Asyryjczyków. Można więc powiedzieć, że to początek gwałtownego upadku Królestwa Północnego i koniec tej dynastii.

2. Pozostali królowie Królestwa Północnego: Menachem, Pekachiasz, Pekach i Ozeasz

a. Menachem

Zatem „2” to: „Pozostały królowie Królestwa Północnego: Menachem, Pekachiasz, Pekach i Ozeasz”. Najpierw omówimy Menachema, 2 Królów 15:14-22: „Pozaledwie jednym miesiącu panowania Szallum został zamordowany przez Menachema”. Był dowódcą wojskowym, o czym można przeczytać w 2 Król. 15:13: „Szallum, syn Jabesza, został królem w trzydziestym dziewiątym roku Ozjasza, króla judzkiego. Panował w Samarii jeden miesiąc. Następnie Menachem, syn Gadiego, udał się z Tirsy do Samarii, zaatakował Szalluma, syna Jabesza w Samarii, zabił go i objął po nim władzę królewską”. Menachem panował wtedy przez 10 lat. Znajdujesz to w wersecie 17: „Królował w Samarii przez całe 10 lat. Czynił zło w oczach Pana”.

W wersecie 19 czytamy, że złożył hołd Pulowi, królowi Asyrii. Pul to Tiglat-Pileser III. W annałach Tiglat-Pilesera czytamy, że maszerował on na zachód w 743 r. p.n.e. i wziął daninę od różnych ludów: Karkemisz, Chamat, Tyr, Byblos i Damaszek. Ale wspomina też wyraźnie o Menachemie z Samarii. Tiglat-Pileser mówi, że wziął daninę od Menachema z Samarii. 2 Księga Królewska 15 mówi: „Pul, król Asyrii, najechał ten kraj, a Menachem dał mu tysiąc talentów srebra, aby zyskał jego poparcie i umocnił swoją władzę nad królestwem”. To odniesienie jest u Pritchard *starożytnie teksty bliskowschodnie*, strona 283, w odniesieniu do oddania przez Menachema daniny Tiglat-Pileserowi.

B. Pekachiasz – 2 Królewska 15:22-26

W porządku „b” to „Pekachiasz, 2 Królewska 15:22-26”. „Zastąpił swojego ojca Menachema i panował przez dwa lata”. Przeczytałeś werset 23: „On też czynił zło w oczach Pana”. Werset 25: Jeden z jego oficerów, Pekach, który był następnym królem, spiskował przeciwko niemu i zamordował go, po czym został królem. Tak więc niewiele się o nim mówi poza tym, że panował dwa lata i został zamordowany przez jednego ze swoich oficerów armii.

C. Pekach – 2 Królewska 15:27-32

Zatem „c” brzmi: „Pekach, 2 Król. 15:27-32”. Był oficerem wojskowym pod rządami Pekachiasza. Poprowadził bunt w pałacu i zamordował Pekachiasza. Znowu spekulujecie, jaka była polityczna motywacja zamachu. Większość uważa, że Pekach był prawdopodobnie przywódcą antyasyryjskiej frakcji. Pamiętaj, że to on sprzymierzył się z Rezinem z Damaszku, by zaatakować Achaza z Judy i spróbować skłonić Achaza do przeciwstawienia się Asyrii. Widzicie więc, że prawdopodobnie jest on przywódcą frakcji antyasyryjskiej, podczas gdy Pekachiasz złożył daninę królowi Asyrii. Pekach prawdopodobnie miał inne zdanie na temat tego, jak poradzić sobie z tym zagrożeniem ze strony Asyryjczyków. Ale w każdym razie pozbył się Pekachiasza, a potem sam panował, a w wersecie 27. można zauważyć, że panował przez 20 lat, więc miał dość długie panowanie. Ale w wersecie 29 czytamy: „W swoim czasie przybył Tiglat-Pileser, król Asyrii, i zajął kilka miejsc: Ijon, Abel Bet-Maaka, Janoach, Kedesz, Chazor. Zdobył Gilead, Galileę, w tym wszystkie ziemie Neftalego i deportował ludzi do Asyrii”. Oczywiście było to po sojuszu Achaza z Tiglat-Pileserem, który miał go skłonić do zrobienia tego właśnie.

D. Ozeasz – 2 Królewska 15:30-17:6

„d” to: „Ozeasz, 2 Król. 15:30 do 17:6”. Oczywiście obejmuje to rozdział 16, w którym mowa jest o Achazie. Dowiesz się, co dzieje się w Królestwie Północnym, ale kiedy Damaszek padł pod Asyrią, po tym, jak Achaz zawarł sojusz z Asyrią, Asyria zaatakowała Damaszek. Werset 34: „I Damaszek padł Asyrii”. Wydaje się, że mniej więcej w tym czasie Hoszea poprowadził spisek przeciwko Pekachowi i objął tron w Królestwie Północnym, prawdopodobnie z pomocą Asyryjczyków. To nie jest powiedziane w tekście biblijnym. Ale w jednej z annałów Tiglat-Pileser twierdzi, że to on osadził Hoszeę na tronie Królestwa Północnego. To jest *wstarożytne teksty bliskowschodnie*, strona 284. Czytasz w 2 Krl 15, werset 30: „Wtedy Ozeasz, syn Eli,

spiskował przeciwko Pekachowi, synowi Remaliasza. Zaatakował go i zamordował”. Ozeasz prawdopodobnie reprezentował frakcję, która wołała współpracę z Asyrią niż opór. Jak wspomniałem, Tiglat-Pileser twierdzi, że osadził Hoszeę na tronie w Królestwie Północnym i pobierał od niego daninę.

Teraz, w 727 r. p.n.e., zmarł Tiglat-Pileser, a jego następcą został Salmanasar V. Wydaje się, że w tym momencie Hoszea wysłał posłów do Egiptu i odmówił dalszego płacenia daniny Asyrii, chociaż początkowo wołał to robić. W 2 Krl 17,4 czytamy: „Król Asyrii dowiedział się, że Hoszea jest zdrajcą, gdyż wysłał posłów do So, króla Egiptu, i nie płacił już daniny królowi Asyrii, jak to czynił rok przed rok. Dlatego Salmanassar pojmał go i wtrącił do więzienia. Król Asyrii najechał cały kraj, wyruszył na Samarię i oblegał ją przez trzy lata. W dziewiątym roku Ozeasza król Asyrii zdobył Samarię i wprowadził Izraelitów do Asyrii. Osiedlił ich w Chalach, w Gozan nad rzeką Chabor i w miastach Medów”. Kiedy więc Hoszea w końcu odmawia dalszego płacenia daniny Asyryjczykowi, Salmanasar atakuje Samarię. Wziął do niewoli Ozeasza i po trzech latach oblężenia miasto zostało zdobyte. Chociaż Sargon, następny król, jest tym, który twierdzi, że dokonał ostatecznego zdobycia miasta, ale prawdopodobnie niewiele więcej niż operacja sprzątnięcia po tym, jak Salmanasar prawie ją zakończył.

3. Wygnanie Królestwa Północnego – 2 Królewska 17:17-23

To prowadzi nas do „3” „Wygnanie Królestwa Północnego, 2 Królewska 17:17-23”. Rozdział 17 mówi, dlaczego Królestwo Północne poszło na wygnanie. Myślę, że znajdziesz to bardzo zwięźle powiedziane w wersecie 15 z 2 Księgi Królewskiej 17: „Odrzucili jego [Pana] dekryty i przymierze, które zawarł z ich ojcami, i ostrzeżenia, które im dał. Poszli za bezwartościowymi bożkami i sami stali się bezwartościowi. Naśladowali otaczające ich narody, chociaż Pan im nakazał: „Nie czyńcie tego, co oni czynią”, i czynili rzeczy, których Pan im zabronił”. Widzisz, problem polega na tym, że złamali przymierze.

Teraz, kiedy wracamy do Księgi Powtórzonego Prawa 28 i czytamy przekleństwa przymierza, te przekleństwa przymierza obejmują wiele rzeczy: wszelkiego rodzaju

katastrofy, od nieurodzaju, plag szarańczy po suszę, ale ponieważ Izrael nadal się odwraca, ostateczny punkt kulminacyjny przekleństw przymierza jest wypędzany z kraju na wygnanie, i to właśnie dzieje się tutaj z Królestwem Północnym. Złamali przymierze i dlatego w wersecie 18 czytamy: „Pan rozgniewał się na Izraela i usunął ich sprzed swego oblicza. Zostało tylko jedno plemię, Juda, i nawet Juda nie przestrzegła przykazań Pana, Boga swego. Postępowali zgodnie z praktykami wprowadzonymi przez Izrael. Dlatego Pan odrzucił cały lud Izraela”. Odwrócili się od przymierza.

4. Przyjście Samarytan

W porządku, „4” na twoim arkuszu to: „Przyjście Samarytan”. Na końcu tego rozdziału czytamy, że król Asyrii nie tylko deportował wielu Izraelitów, ale także przesiedlił wiele innych ludów z innych narodów na teren Samarii. A werset 29 mówi: „Każda grupa narodowa sporządziła sobie własnych bogów w kilku miastach, w których się osiedliła, i umieściła ich w świątyniach, które lud Samarii zbudował na wyżynach”. A werset 33 mówi: „Czcili Pana, ale służyli także swoim własnym bogom, zgodnie ze zwyczajami narodów, z których zostali sprowadzeni”. Mamy więc do czynienia z kultem synchronicznym, który pojawił się na tym przesiedlonym obszarze wokół Samarii po zdobyciu Samarii przez Asyryjczyków. Ci ludzie rasy mieszanej przybyli i osiedlili się w pobliżu Samarii. W późniejszych czasach stali się znani jako Samarytanie, więc w czasach Nowego Testamentu czytacie o Samarytanach. Są potomkami ludu, który został przesiedlony w okolice Samarii po niewoli Królestwa Północnego.

A. Imperium Asyryjskie

To prowadzi nas do ostatniego wieku Judy, a to jest rzymska cyfra V. Na dole strony 3, „A” to: „Imperium asyryjskie”. Pozwólcie, że wrócę do tego wykresu i zacznę od miejsca, w którym skończyliśmy.

5. Następcą Sennacheryba jest Asarhaddon (681-669 pne) – 2 Król. 19:37

Przeszliśmy przez Sennacheryba, ale widzisz numer „5”: „Następcą Sennacheryba

jest Asarhaddon, 681 do 669 p.n.e. W 2 Krl 19:37 czytamy o Sennacherybie: „Pewnego dnia, gdy oddawał cześć w świątyni swojemu bogu Nisrochowi, jego synowie Adrammelech i Sezer zabili go mieczem i uciekli do ziemi Ararat. Asarhaddon, jego syn, został po nim królem”. Tak więc w 2 Król. 19:37 masz odniesienie do sukcesji między Sennacherybem a Asarhaddonem. Następnie po Asarhaddonie następuje Ashurbanipal, 669-633 p.n.e. Asarhaddon zmarł podczas kampanii do Egiptu, a jego następcą został Asurbanipal, który był jego najstarszym synem. Był jeszcze jeden syn o imieniu Shamas-sa-ukin, ale Ashurbanipal był najstarszy. Młodszy syn, Szamas-sa-ukin, przejął władzę nad Babilonem. Babilon był miastem kontrolowanym przez Asyryjczyków, a władcą w Babilonie został Szamas-sa-ukin. Ostatecznie w Babilonie wybuchła rewolta, której przewodził Szamas-sa-ukin, czyli brat Asurbanipala. I to wywołało wewnętrzny konflikt wśród Asyryjczyków. W 648 r. Babilon został zdobyty po długim oblężeniu, więc doszło tam do prawdziwej walki, a Szamas-sa-ukin popełnił samobójstwo. To nieco osłabiło Asyrię tą wewnętrzną walką między Ashurbanipalem a jego bratem, który próbował uzyskać większą kontrolę.

Biblioteka Ashurbanipala

Asurbanipal poza osiągnięciami militarnymi dokonał czegoś chyba ważniejszego, a mianowicie założył w Niniwie odkrytą w 1853 roku bibliotekę, która jest źródłem wielu starożytnych tekstów. Innymi słowy, okazało się, że w zbiorach bibliotecznych Ashurbanipala zachowało się dla nas wiele tekstów z Asyrii. Znalezione je w jego bibliotece.

AT Clay w *ISBE (The International Standard Bible Encyclopedia)*, artykuł o Asurbanipala w pierwszym wydaniu *ISBE*, mówi Ashurbanipal, „być może uważany za największego znanego mecenasa literatury w wiekach przedchrześcijańskich”. Największy znany mecenas literatury w wiekach przedchrześcijańskich. Wiele z tych tekstów, które znalezione w jego bibliotece, zawierało dwujęzyczne i trójjęzyczne listy słów, co oczywiście jest ważne dla rozszyfrowania i było ważne dla rozszyfrowania sumeryjskiego i akadyjskiego. Zwykle myślisz o Asyryjczykach jako o wojownikach,

bezwzględnych wojownikach; ale z Ashurbanipalem mieliśmy jednego, który interesował się literaturą. Ta biblioteka okazała się mieć dla nas ogromne znaczenie. Ale wróćmy do Ashurbanipala. Z powodu walki z jego bratem w Babilonie Assyria została osłabiona i utraciła kontrolę nad Egiptem. Kiedy Aszurbanipal zmarł w 633 r., koniec imperium asyryjskiego był bliski.

3. Upadek Niniwy i jego następstwa – Nahum

„3” na twojej kartce to: „Upadek Niniwy i jego następstwa”. Jak wspomniałem, druga część panowania Aszurbanipala była słaba. Po jego śmierci Babilon niemal natychmiast ponownie się zbuntował i w końcu zdołał uniezależnić się od asyryjskiej kontroli. Dokonano tego za czasów Nabopolassara. I oczywiście Nabopolassar zostaje pierwszym z linii babilońskich władców. Jego następcą został znacznie lepiej znany człowiek imieniem Nabuchodonozor, ale Babilon, jak widzicie, zaczyna się od Nabopolassara. Ashurbanipal zmarł w 633; do 612 r. Medowie i Babilończycy wspólnie zaatakowali Niniwę, która była stolicą imperium asyryjskiego, i zniszczyli ją.

Jeśli chodzi o materiał biblijny, księga Nahuma, pomniejszego proroka Nahuma, przepowiedziała zniszczenie Niniwy. A w trzech rozdziałach masz opis niegodziwości miasta i jego nadchodzącej zagłady. Dokonało się to w 612 r. p.n.e.

Chociaż Niniwa upadła w 612 r., nie był to koniec całego imperium asyryjskiego. W Charanie powstała nowa stolica. Haran jest na zachodzie. W Charanie powstała nowa stolica, która przetrwała jeszcze około 8 lat. W tym czasie przywódcą armii babilońskiej był Nabuchodonozor, a Babilończycy zaczęli ścierać się z Asyryjczykami i wywierać na nich presję w Charanie. Faraon Neko z Egiptu myślał, że przybędzie na północ, aby pomóc Asyryjczykom w walce z Babilończykami. Znasz to z lektury tekstu biblijnego. Kiedy szedł na północ, Jozjasz wyruszył do Megiddo, aby spróbować powstrzymać go przed pójściem dalej na północ, i Jozjasz zginął w tej bitwie.

Pomoc udzielona Asyryjczykom była bezskuteczna, a Asyryjczycy zostali pokonani przez Babilończyków, tak że w 605 r. stoczono wielką bitwę w Karkemisz, na zachód od Haranu. To tam miała miejsce ostateczna klęska Asyryjczyków, a przewaga

Babilończyków została zapewniona zwycięstwem w 605 roku. Dzięki temu Babilon stał się główną potęgą starożytnego Bliskiego Wschodu.

2 Królewska 23:29 to tekst, który mówi o zaangażowaniu Jozjasza w tego rodzaju międzynarodową walkę polityczną. W 2 Królestwie 23:29 czytamy: „Gdy Jozjasz był królem, faraon Neko, król Egiptu, udał się nad rzekę Eufrat, aby pomóc królowi Asyrii. Król Jozjasz wyruszył mu na spotkanie w bitwie, ale Neko stawił mu czoła i zabił go pod Megiddo. Słudzy Jozjasza przywieźli jego ciało na rydwanie z Megiddo do Jerozolimy i pochowali go w jego własnym grobie”.

B. Początek imperium nowobabilońskiego

Przejdźmy do punktu „B”, który brzmi: „Początek imperium neobabilońskiego”. Pierwszym władcą imperium nowobabilońskiego, o którym można powiedzieć, był Nabuchodonozor, panujący w latach 605-562 p.n.e. Widzisz, objął tron po śmierci Nabopolassara, który naprawdę założył imperium nowobabilońskie, można powiedzieć jako siła. Ale dokładnie w tym samym roku, 605, w tym samym roku co bitwa pod Karkemisz, zmarł Nabopolassar, a jego następcą został Nabuchodonozor. Śmierć Nabopolassara prawdopodobnie opóźniła postęp Babilonu dalej na południe po Karkemisz, idąc dalej do Syrii i Izraela, ponieważ Nabuchodonozor wrócił do Babilonu, aby objąć tron. To jest w 605. Ale potem, w 604 p.n.e., wraca w następnym roku i zaczyna wywierać presję na Izrael, szczególnie na Królestwo Południowe.

C. Ostatni królowie Judy

1. Manasses – 2 Królewska 21:1-18

W porządku, to prowadzi nas do „C” „Ostatni królowie Judy”. A „1” to „Manasses, 2 Król. 21:1-18”. Manasses był synem Ezechiasza. Czytasz w 2 Krl 20, wersecie 21, na końcu poprzedniego rozdziału: „Ezechiasz odpoczął ze swoimi ojcami. A jego syn Manasses objął po nim władzę królewską”. Panowanie Manassesesa trwało 55 lat. Jego panowanie było najdłuższym ze wszystkich królów Judy. Tak więc panowanie Manassesesa było bardzo długie. Był także najbardziej niegodziwym królem Judy, bardzo

różniącym się od swojego ojca Ezechiasza, który był dobrym królem. Ale czytacie o Manassesie w wersecie 2: „Czynił to, co złe w oczach Pana, stosując obrzydliwe praktyki narodów, które Pan wypędził przed Izraelitami. Odbudował wyżyny, które zniszczył jego ojciec Ezechiasz; wznosił też ołtarze Baalowi, zrobił aszerę i pokłonił się wszystkim zastępom gwiazd. Werset 6: „Złożył w ofierze swego syna w ogniu, uprawiał magię i wróżbiarstwo. Uczynił wiele złego w oczach Pana, pobudził go do gniewu”. Werset 11 mówi: „Manasses, król judzki, popełnił te obrzydliwe grzechy. Uczynił więcej zła niż Amoryci, którzy go poprzedzali, i doprowadził Judę do grzechu swoimi bożkami. Dlatego tak mówi Pan, Bóg Izraela: „Sprowadzę takie nieszczęście na Jerozolimę i Judę, że zatrzeszczy w uszach każdego, kto o tym usłyszy”. A na końcu wersetu 13 mówi: „Zniszczę Jerozolimę, jak się wyciera naczynie, wyciera je i odwraca do góry dnem”. Był więc złym królem, a Pan wydaje wyrok na Judę z powodu panowania Manassesesa.

Dowiadujemy się, że w końcu został zabrany przez Asyryjczyków do Babilonu. To nie jest zapisane w Kings. Ale jeśli przejdziesz do 2 Kronik 33, przeczytasz w wersecie 10: „Pan sprowadził przeciwko nim dowódców armii króla Asyrii, którzy pojмали Manassesesa, włożyli mu hak w nos, związali go spiżowymi kajdanami i schwytali do Babilonu”. Było to wtedy, gdy Babilon był jeszcze pod kontrolą Asyryjczyków. „W swoim utrapieniu szukał łaski u Pana, Boga swego, i upokorzył się, a gdy się do niego modlił, Pan poruszony jego błaganiami wysłuchał jego błagania; więc sprowadził go z powrotem do Jerozolimy i do swojego królestwa. I to był koniec jego panowania”. To wydarzenie nie jest wspomniane w 2 Król.

Amon – 2 Królewska 21:19

Następcą Manassesesa został Amon, 2 Król. 21:19. Czytamy: „Amon miał dwadzieścia dwa lata, gdy został królem, i panował w Jerozolimie dwa lata. Czynił zło w oczach Pana i chodził wszystkimi drogami swego ojca”. Werset 23 mówi, że jego „urzędnicy spiskowali przeciwko niemu i zamordowali go”. Panował więc tylko przez dwa lata i został zamordowany przez własnych urzędników.

Jozjasz – 2 Królewska 22:1-23

1. Prawo zostało znalezione w świątyni

Jego następcą jest Jozjasz. Jozjasz jest ważnym królem. 2 Księga Królewska 22:1-23,30 jest paralelna w 2 Kronik 34:1-35,27. Podczas panowania Jozjasza mam dwa podpunkty. Za panowania Jozjasza w świątyni znaleziono księgę Prawa. Pamiętajcie, on wprowadził reformę. Podczas remontu świątyni znaleziono kopię księgi prawa, którą arcykapłan Chilkiasz przyniósł Jozjaszowi i przeczytał mu. Jozjasz, kiedy to usłyszał, bardzo się zaniepokoił. W wersecie 11 czytamy: „Kiedy król usłyszał słowa Księgi Prawa, rozdarł swoje szaty”. Werset 13 mówi: „Idź i zapytaj Pana o mnie, o lud i o całą Judę o to, co jest napisane w tej znalezionej księdze. Wielki jest gniew Pana, który płonie przeciwko nam, ponieważ nasi ojcowie nie byli posłuszni słowom tej księgi; nie postąpili zgodnie ze wszystkim, co jest tam o nas napisane”.

Wygląda na to, że czymkolwiek była ta księga prawa, toczy się spór o to, czy był to cały Pięcioksiąg, czy tylko Księga Powtórzonego Prawa. Nie sędzę, żebyśmy mogli to jasno rozstrzygnąć. Ale z pewnością wydaje się, że Księga Powtórzonego Prawa musiała być tego częścią, a tym, co niepokoiło Jozjasza, były te przekleństwa. Jeśli odwrócisz się od przymierza, oto co się stanie. Jest więc bardzo zaniepokojony i posyła w tej sprawie do prorokini Huldy; i mówi w wersecie 15: „Tak mówi Pan, Bóg Izraela: Powiedz mężowi, który cię do mnie posłał: Tak mówi Pan: Sprowadzę nieszczęście na to miejsce i jego mieszkańców według wszystkiego, co jest napisane w księdze, którą przeczytał król judzki”. Brzmi jak przekleństwa. „Ponieważ mnie opuścili, palili kadzidło obcym bogom i pobudzali mnie do gniewu wszystkimi swoimi bożkami. Mój gniew zapłonie na to miejsce i nie będzie ugaszony”. Ale ponieważ Jozjasz odpowiedział, Pan mówi, że to się nie wydarzy za jego dni. Tak więc sąd jest odroczone poza czasy Jozjasza.

2. Jozjasz odnawia przymierze

Tak więc w 2 Król. 23 Jozjasz odnawia przymierze. Przekonasz się o tym w całym rozdziale 23. Bałwochwalstwo zostało wytępione, a oni świętowali Paschę i przeszli prawdziwą reformację w czasach Jozjasza. Nie możemy przyjrzeć się temu szczegółowo.

Można by pomyśleć, że z tego powodu sąd zostanie odwrócony, ale na końcu rozdziału 23, werset 26, czytamy: „Jednakże Pan nie odwrócił się od żaru swego zapalczywości, który zapłonął przeciwko Judzie z powodu wszystko, co uczynił Manasses, aby go sprowokować do gniewu. Rzekł więc Pan: Judę usunę, tak jak usunąłem Izraela, i odrzucę Jerozolimę, miasto, które wybrałem, i świątynię, o której powiedziałem: Tam będzie imię moje. wydaje się, że reformacja była zbyt mała i zbyt późna.

Jehoachaz — bałwochwalstwo

Odkrywasz, że wraz z następnym królem natychmiast popadają w bałwochwalstwo. Pod rządami Jehoachaza wpadają z powrotem w to, a sąd nie jest wtedy odwracany. Niewiele powiem o Jehoachazie, 2 Król. 23:31-33. Są tam tylko trzy wersety o nim, ale w wersecie 32. czytamy: „Czynił zło w oczach Pana, tak jak czynili jego ojcowie”. Widzicie więc, że reformacja Jozjasza nie była kontynuowana. Jehoachaz został wzięty do niewoli przez faraona Neko i przewieziony do Egiptu, gdzie zmarł.

Następnie Neko osadził brata Jehoachaza na tronie w Jerozolimie. Jego brat miał na imię Eliakim. W wersecie 34 można przeczytać: „Faraon Neko ustanowił królem Eliakima, syna Jozjasza, w miejsce jego ojca Jozjasza, i zmienił imię Eliakima na Jehojakim. Ale wziął Joachaza i uprowadził go do Egiptu, i tam umarł”. Uch, więc Neko umieścił brata Jehoachaza, Eliakima – lub Jehojakima – tę samą osobę na tronie.

5. Jehojakim – 2 Król. 23:34-24:5

To prowadzi nas do „5”: Jehojakima, 2 królów 23:34 do 24:5. Początkowo Jehojakim był westalką Egiptu. Przecież został osadzony na tronie przez egipskiego faraona. Ale po bitwie pod Karkemisz w 605 roku został poddany Babilonowi. Widzisz, naprawdę nastąpiła zmiana w międzynarodowej strukturze władzy wraz ze zwycięstwem Babilonu nad Asyryjczykami w Karkemisz w 605, tak że Jehojakim zostaje poddany Babilonowi.

Niewiele mówi się o Jehojakimie ani w Księdze Królewskiej, ani w Kronikach; zauważasz, że jest tylko kilka wersetów. Ale masz o nim więcej w księdze proroka

Jeremiasza. To jest czas Jeremiasza, czas Jehojakima. A w tym czasie, gdy Babilon się rozwija, Jeremiasz przepowiada niewolę babilońską i wzywa lud Judy do poddania się Babilończykom, co dla ludu Judy brzmiało jak zdrada. W Jeremiasza 26, Jeremiasz prorokował, że dom Pana zostanie zniszczony – świątynia – miejsce, w którym Bóg sprawił, że zamieszkało jego imię. Jeremiasz mówi: „To zostanie zniszczone”, a ludzie mówią: „To bluźnierstwo” i żądają śmierci Jeremiasza.

Pan chronił Jeremiasza, a w Jeremiasza 36 Jeremiasz napisał zwój, który został odczytany królowi Jehojachinowi. Czytasz tam, co z tym zrobił, Jeremiasz 36, czwarty rok Jehojakima, słowo Pana skierowało się do Jeremiasza i powiedział, werseł 2: „Weź zwój i napisz na nim wszystkie słowa, które powiedziałem do ciebie o Izraelu, Judę i wszystkie inne narody od czasu, gdy zacząłem do was przemawiać za panowania Jozjasza, aż dotąd”. Więc on to robi; zapisuje to na zwoju i znosi do Jojakima. A w wersecie 23: „Ileż Jehudi czytał trzy lub cztery kolumny zwoju, król odcinał je nożem pisarza i wrzucał do kociołka, aż cały zwój spłonął w ogniu. Król i wszyscy jego słudzy, którzy słyszeli te wszystkie słowa, nie okazywali strachu ani nie rozdierali swoich szat. Zamiast tego król rozkazał Jerachmeelowi, synowi króla, Serajaszowi, synowi Azriela, i Szelemiaszowi, synowi Abdeela, aresztować pisarza Barucha i proroka Jeremiasza. Ale Pan je ukrył. I wtedy Pan skierował słowo do Jeremiasza: „Weź inny zwój i napisz na nim wszystkie słowa, które były na pierwszym zwoju, i powiedz Jehojakimowi, tak mówi Pan: Spaliłeś ten zwój i powiedziałaś: Dlaczego piszecie na nim, że na pewno przyjdzie król Babilonu i zniszczy tę ziemię, i wytępi z niej zarówno ludzi, jak i zwierzęta?” Dlatego tak Pan mówi o Jojakimie: Nie będzie miał nikogo, kto by zasiadł na tronie Dawida. Jego ciało zostanie wyrzucone i wystawione na działanie upału za dnia i mrozu w nocy. Ukarzę go, jego dzieci i jego sług za ich niegodziwość; Sprowadzę na nich, na mieszkańców Jerozolimy i na lud judzki wszelkie nieszczęście, które im zapowiedziałem, bo nie usłuchali”. Mamy więc ten incydent w księdze Jeremiasza, który zawiera dużo więcej informacji o czasach Jehojakima.

W 2 Król. 24:1 czytamy: „Za panowania Jehojakima Nabuchodonozor, król babiloński, najechał ten kraj, a Jehojakim został jego wasalem na trzy lata. Ale potem

zmienił zdanie i zbuntował się przeciwko Nabuchodonozorowi”. Wydaje się więc, że przez pewien czas Jehojakim płacił daninę Babilonowi, ale potem się zbuntował. W 601 roku Nabuchodonozor zainicjował najazdy różnych ludów na Judę. 2 Królewska 24:2 mówi: „Pan wysłał przeciwko niemu najeźdźców babilońskich, Aramejczyków, Moabitów i Ammonitów. Wysłał ich, aby zniszczyli Judę”. Ale w tej sytuacji Jehojakim umiera, ale nie wiemy, jak umarł. Jeśli spojrzysz na Jeremiasza, oznacza to, że miał gwałtowną śmierć, ale nie wiemy dokładnie, jak to się stało.

6. Jehojachin – 2 Król. 24:6-16

Jego następcą jest Jehojachin, 2 Król. 24:6-16. Był synem Jehojakima; panował tylko 3 miesiące. Jest również nazywany Jeconiah. W 597 Babilończycy nacierają na Jerozolimę. Jehojachin poddaje się Nabuchodonozorowi. Znajdujesz to w 2 Król. 24:12: „Jehojachin, król judzki, jego matka, jego słudzy, jego możnowładcy poddali się Nabuchodonozorowi”. To jest 597. I Nabuchodonozor osadza na tronie nowego władcę, którym jest Mattaniasz, czyli Sedekiasz. Ma dwa imiona; występuje pod obydwoma imionami: Mattaniasz lub Sedekiasz. Był wujem Jehojachina. Innymi słowy, był bratem ojca Jojakina, Jehojakima. Czytaliście o Mattaniaszu, czyli Sedekiaszu, że panował przez 11 lat. Ale on także zbuntował się przeciwko władzy babilońskiej.

7. Babilończycy zdobywają Jerozolimę – Sedekiasz (586 pne)

W 586 Babilończycy maszerują przeciwko Jerozolimie i oblegają ją, ostatecznie zajmując ją, niszcząc miasto, w tym świątynię, biorą Sedekiasza, czyli Mattaniasza, jako jeńca Nabuchodonozora, który był w Riblah, dokładnie tutaj, na północ od Damaszku, gdzie zabili synów Sedekiasza na jego oczach, a potem go oślepiłi. Następnie z Ribla zabrali go do niewoli do Babilonu, gdzie umarł.

8. Godoliasz został mianowany namiestnikiem Judy

W międzyczasie Godoliasz został mianowany namiestnikiem Judy. Zwykle nie jest wymieniany jako ostatni król, ponieważ jest po prostu mianowany przez

Nabuchodonozora i wkrótce został zamordowany. Więc jest dużo zamieszania co do tego czasu. Godoliasz został mianowany namiestnikiem po uprowadzeniu Sedekiasza do niewoli babilońskiej.

Etapy wygnania

Teraz widzę, że nasz czas się skończył. Pozwólcie, że wstawię tu na chwilę przezroczystość, aby po prostu zakończyć całą tę dyskusję. Zarówno Królestwo Północne, jak i Królestwo Południowe udały się na wygnanie. Północne Królestwo do Asyryjczyków, południowe Królestwo do Babilończyków. Możemy zadać pytanie: Kiedy zaczęło się wygnanie? Trudno dokładnie określić, kiedy zaczęło się wygnanie. Pozwolę sobie wspomnieć o tych 5 odniesieniach, które wszystkie odnoszą się do tego pytania. Pierwsza to 2 Król. 15:29; około 730 rpnę Tiglat-Pileser wziął do niewoli ludzi z Izraela pod panowaniem Pekacha; to jest 730. Po drugie, w 2 Król. 18:11, 722-721 p.n.e., Salmanasar zabrał o wiele więcej Izraelowi w czasach Ozeasza, ostatniego króla Królestwa Północnego. Więc naprawdę masz dwie deportacje w Królestwie Północnym, jedną w 730 p.n.e. a drugi, ostatni, w latach 722-721 p.n.e.

Kiedy przybywa do Królestwa Południowego w 2 Król. 24:1, to jest 605 zaraz po bitwie pod Karkemisz, można powiedzieć, że jest to mały etap wygnania. Jeśli spojrzysz na Księgę Daniela 1:1-4, wydaje się, że w tym czasie, w 605 roku, Daniel poszedł do niewoli do Babilonu. To był trzeci rok Jehojakima, a Nabuchodonozor w tym czasie wziął daninę wraz z niektórymi czołowymi młodymi mężczyznami z Judy. Można więc powiedzieć, że mamy początkowy etap niewoli, który rozpoczął się w 605 r., zaraz po Karkemisz. Następnie 4, 2 Król. 24:14-16, to jest 597 p.n.e., wielkie wygnanie, wielu zabranych do Babilonu, w tym Jehojachin. Wreszcie 2 Król. 25:11 i 12, 586 p.n.e. gdzie masz ostateczne zniszczenie Jerozolimy w czasach Sedekiasza, a Sedekiasz został oślepiiony i zabrany do Babilonu. Widzisz więc, wygnanie było swego rodzaju procesem zarówno na północy, jak i na południu, z etapami wzięć ludzi do niewoli z Samarii i Jerozolimy, i w zależności od tego, jak zadasz to pytanie, jak je zdefiniujesz, możesz powiedzieć, że wygnanie rozpoczęło się w 605 lub zaczęło się w 586, w zależności od

tego, co przez to rozumiesz. Czasami może to być mylące, ale odbywało się to etapami. Zwykle myślisz o roku 586 jako o początku wygnania, ale widzisz, że w rzeczywistości jeńców wzięto przed rokiem 586.

OK, pytania czy uwagi? Trochę pospieszyłem się tutaj na końcu, przepraszam za to. Ale chyba na tym zakończymy.

Przepisywane przez Annę Blomberg

Z grubsza zredagowany przez Teda Hildebrandta

Edycja ostateczna autorstwa dr Perry'ego Phillipsa

Ponownie opowiedziane przez dr Perry'ego Phillipsa